

Martbazar 12 september 2010 op het Wijkpark Transvaal

Nummer twee. En nog vele in het verschiet hoop ik. Ik had zaterdag een verloren uurtje in mijn zakelijke leventje (een privé leventje heb ik haast niet meer) en besluit om het wijkpark in te lopen. Géén fotocamera bij me. Ik ging puur voor de lol. Ik had in mijn agenda gepland dat ik zondag een reportage zou gaan maken. Dus wandel ik zaterdag gewoon als bezoeker en als nieuwsgierige wijkbewoner even rond. Binnen een paar minuten heb ik mijn eerste, niet onbelangrijke vriend gemaakt. Arthur. Hij heeft een heel klein, zeg

maar gerust een ouderwetse KIP-caravan ingericht tot "snackbar". Opvallend aan Arthur is dat hij zéér redelijke prijzen heeft. Koffie kost één eurootje en broodjes zijn al vanaf € 1,50 te verkrijgen. Arthur en ik lagen elkaar wel dus mijn tweede bakkie was gratis. Mijn derde ook mocht ik die willen.

Naast Arthur stond zaterdag een stand met kleding en wat dies meer zij. Boven de stand een grote banner met de foto van een prachtig jochie van een jaar of twee. Ik zie mensen kleding uitzoeken en verbaas mij over het

feit dat de standhouder zo makkelijk doet over het te betalen bedrag. "Eén euro? Okay, neem maar mee. Twee euro? Dank U wel". Een man heeft kleding uitgezocht en vraagt: "Hoeveel?" Zij: "Wat kun je missen?" Een kort geprekje met de standhouder brengt mij direct terug naar de harde werkelijkheid. Ik sta hier tegenover een moeder die haar, nog nét geen drie-jarige zoontje heeft verloren op familiebezoek in Egypte en hem daar ook heeft begraven. In plaats van zich over te geven aan verdriet heeft ze een stichting in het leven geroepen. Zij

zoekt sponsors. Met het geld dat ze inzamelt gaat zij ééns in het jaar terug naar de plaats waar haar zoon gestorven en begraven is. En dáár geeft ze dan een feest voor de kinderen uit het dorp en probeert ze de locale bevolking op alle mogelijke manieren te helpen. Alles ter nagedachtenis van haar zoon. Ik kan er een lang verhaal aan vastknopen maar surf gewoon eens naar www.stichtingsammy.nl en doneer. Geld, kleding, alles is welkom.

Ik liet de zaterdag voor wat het was. Het was sowieso al niet mijn “werkdag”, maar op weg naar mijn

inmiddels wereldbekende kanariegele persauto, loop ik langs een stand die mijn aandacht trekt. P-mate stond er met grote letters. Ik had geen idee wat dat was dus...IK op onderzoek uit. Ik vermoedde dat P-mate iets te maken had met urinoirs of zo. Niet dus. De P-mate (P, spreek uit op zijn Engels dus Pie. En dat betekent in het Engels óók plas of urine. Mate (spreek uit Meet) is zoveel als vriend. Kort gezegd een “plasvriend”. Klinkt raar maar dit simpele, uniek gevouwen kartonnetje geeft dames de kans om staande te plassen als een man. Lekker bij een boomje of als je langs de snelweg gedwongen

bent één van de soms uiterst smerige toiletten bij een tankstation te gebruiken . Ik was hartstikke sceptisch. Heb vijf proefexemplaren mee gekregen en dacht: “Jajaaa...’t Zal wel”. Thuis stiekem uitgetest en inderdaad...het zál wel degelijk. Het werkt prima. Méér info: www.p-mate.com

Zondag was ik er wederom en heb ik mij wat méér geconcentreerd op de MarktBazar in zijn algemeen. De optredens van de diverse artiesten waren stuk voor stuk geweldig. De BrassBand bracht heel wat mensen ertoe spontaan achter ze aan te lopen. En de Afrikaanse trommelaars/acrobaten stalen wat

mij betreft de show. Wat de optredens betreft hoor je mij niet klagen. Maar de FoodCourt, die mag volgens mijn persoonlijke mening wel wat aanpassingen hebben. Ik heb niet één maar wel vijf tentjes gezien die bara's aan het maken waren. Drie tentjes die saté verkochten en twee tentjes die complete maaltijden aanboden. De prijzen zijn gewoon te duur. Je kunt niet op flyers zeggen dat je op een festijn als deze "kunt genieten van buitenlandse gerechten" als je al € 2,00 moet betalen voor een bara. Dan is het geen proeven meer. Geen testen meer. Da's gewoon

commerciële verkoop. Niets mis mee maar proeven is voor die prijs al snel over. Met een kleine beurs (zoals die bijna iedereen in Transvaal heeft) ben je na het "proeven" van één bara met een familie van vier personen wel klaar en ga je thuis eten. De prijzen mogen dus wat mij betreft op de derde MarktBazar wel wat naar beneden. Verkoop tegen inkooprijds bijvoorbeeld. Daar worden veel mensen blij van en het levert waarschijnlijk méér klanten op voor de deelnemende bedrijven. Verder op de MarktBazar veel, héél, veel CD's, Bollywoodfilms, sieraden, kleding en meer van dat soort "frutsels en hebbedingetjes". Het soort dingen dat een markt tot een

markt maak. Het was een leuke en gezellige markt maar het was naar mijn persoonlijke en bescheiden mening, zeker geen Multiculturele markt. Waarom wordt in deze wijk bij al het Multiculturele, de Nederlandse cultuur altijd vergeten? Het enige Nederlandse dat ik op deze markt ontdekt heb waren een (nota bene) Amsterdamse Noten Bar en de caravan van Arthur. Ik ben het eens met alle mogelijke pogingen om onze wijk als ultieme multiculturele wijk te profileren maar soms gaat dat zelfs MIJ nét een klein stapje te ver.

Wie kleine kinderen bij zich had en tóch de hele MarktBazar over wilde wandelen deed er goed aan om Stichting De Haagse Hopjes (organisator van “Het Kinderdorp”) even links te laten liggen. Kinderen die de attracties bij de Hopjes opgemerkt hadden waren met geen stok meer vooruit te slaan. Wie nóg slimmer was, liet zijn kinderen bij de Hopjes achter en ging zonder kids de MarktBazar over. Met alle vrijwilligers die zich altijd weer inzetten voor de Hopjes is er toezicht genoeg. Er ontsnapt maar weinig aan de aandacht van deze alerte vrijwilligers. Na het kopen van een deelnamekaart van wel één hele euro kon er na het doen van alle

spelletjes, bij “Ome Cor” weer gratis popcorn en suikerspinnen gehaald worden. Wat dát betreft leren Transvaalse kinderen al jong de betekenis van het mooiste woord uit onze Nederlandse taal: GRATIS. Het Hopjesplein stond overvol met de bekende en zeer populaire oud-hollandse spelletjes, allerlei attracties en springkussens. Vooral veel springkussens. Méér dan anders leek het wel. En nóg meer kinderen dan anders. Je kon over de hoofden lopen zegt men dan. Ik heb het maar niet uitprobeerd.

Natuurlijk moest ik mij ook nog even vervoegen op de VIP-tribune. Daar ben ik aardig wat bekende Hagenaars en Hagenezen tegen gekomen. Leuk en fijn dat Transvaal ook bij hen zo leeft. Zo zag ik o.a. mijn vrienden van het Zwingfestival Robert-Jan Rueb en Gerard van den IJssel; Wethouders Marnix Norder en Rabin Baldewsingh en de zeer populaire tv-presentatrices Agnes Kant en Paula Udondek. Maar ook bekende “wijkwerkers” als Luc Meuwese en Peter Sips e.a. Beneden de VIP-tribune stond een menselijk standbeeld vakkundig stil te staan. Een standbeeld dat een vrouw met een waaier voorstelde maar die ik ervan verdenk aardig wat mannelijke hormonen in huis te hebben. Natuurlijk kan ik mij daar verschrikkelijk in vergissen. Waar ik mij zéker niet in vergis is de uitstekende catering op het VIPdek. Ik heb de meest lekkere hapjes voorbij zien komen maar de garnalen... daar had ik kilo's van opgekund. Héérlijk.

Ik kan terug kijken op twee zeer geslaagde MarktBazar dagen. Op de prijzen van het FoodCourt na dan. Maar gezellig en gevarieerd was het. Absoluut.

Kimm 15 Sept. '10

Dank je wel Kimm dat wij je mooie verslag mochten gebruiken – Joke – v.d. Hopjes.